

पोलीस बातमी पत्र

• संपादक : दिपक मोरेश्वर नाईक

प्रष्ठा-४
मराठी साप्ताहिक
R.N.I. No. MAHMAR/2014/60133

POSTAL REGISTRATION
No. PLG/205/2025- 2027

PG|2

आहारातील
कदयान्य
आदेशासाठी
उत्तम

3 → दिल है छोटासा, छोटीसी आशा

www.policebatmipatra.in

policebatmipatra

police batmi patra

3 महिन्यांत ५७५ कोटीच्या मालमता कर वसुलीचे आव्हान

4

policebatmipatra

policebatmipatra@gmail.com

थॅलेसिमिया मुक्त महाराष्ट्र अभियान कार्यशाळा इगतपुरी येथे संपन्न

इगतपुरी - दिनांक - २८.१२.२०२४
रोजी थॅलेसिमिया मुक्त महाराष्ट्र अभियान
अंतर्गत नुकतीच इगतपुरी येथे लॅंबोर्गिनी और असेसिएशन
आणि आश्रम सामाजिक सांस्कृतिक
शैक्षणिक ट्रस्ट यांच्या वरीने एक महत्वपूर्ण
कार्यशाळा आयोजित करण्यात आली.

या कार्यशाळेता राज्यभारतील अनेक
लॅंबोर्गिनी मालकांनी हजेरी तावली.
कायव्हान्याचा मुख्य उद्देश महाराष्ट्रातून
थॅलेसिमिया मुक्त कायव्हान्याठी आयोज्यात
व सकारात्मक धोरणावर चर्चा करणे हा
होता. आश्रम ट्रस्टचे संस्थापक श्री.
दीपक मोरेश्वर नाईक यांच्या संकल्पनेनुन

व आरोग्य विभागाचे सचिव प्रोफेसर
प्रकाश पांगम यांच्या मार्गदर्शनाखाली,
विविध व्याख्यानांद्वारे उपस्थितीत
रक्तातील सिविसीच्या बारकाव्याच्या
मायामातृतृत अनेमिया थॅलेसिमिया व
ब्लड कॅन्सर व इतर रोगांचे निदान
होते. तसेच थॅलेसिमियावर जागरूकता
आणि व्याच्या प्रतिवधासाठी आवश्यक
असलेल्या उपायांजानाबाबत माहिती
देण्यात आली.

या कार्यक्रमाच्या अध्यक्ष स्थानी
शिवकुमार आर सानप व्होलोवा एज्युकेशन
चे अध्यक्ष श्री. शिवकुमार आर सानप,
तसेच विदर्भ मेडीकल लॅंबोर्गिनीजिट
थॅलेसिमिया मुक्त कायव्हान्याठी श्री. रवी जगनन
येवले, आणि वर्वे लॅंबोर्गिनी लॅंबोर्गिनी
श्री. जयंत बर्वे सर उपस्थित
होते. या उपकामामुळे महाराष्ट्राला
थॅलेसिमिया मुक्त कायव्हान्याठी सकारात्मक
पाऊल उचलले गेले आहे.

प्रवाशांची आर्थिक कोंडी, खासगी वाहतूकदारांकडून बसभाड्यात वाढ

मुंबई : सरत्या वापारांची निरोप
आणि नववापारांची स्वागत करण्यासाठी
मुंबईकांनी कोकण, गोव्याची वाट
धरातील त्यांच्या खासगी प्रवासी
वाहतूकांचे बसभाडे गणानाला घेऊले
आहेत. मुंबई ते गोवा वातानुकूलित
शयन्यानान बसचे भाडे सुमारे ५
हजारप्रतीत वाढले. बसभाड्याचे दर
वाढले असले तरीही प्रवाशाकडून
प्रवास केला जात आहे, परंतु दुसरीकडून
सर्वसामान्य प्रवाशांची प्रवास कराऱ्यात
आर्थिक कोकण काढी झाली आहे. गोवा आणि
कोकण किनारांडी येथे नवर्षांसाठी काढी
जातात, परंतु रेलवेची तिकिट आरक्षित न
झाल्यान, प्रवास कराऱ्यास अडचण येते.
तसेच येतीवे भाडे ५ हजारांप्रतीत ते २२
हजारांप्रतीत आहे. त्यामुळे यापान
प्रवास करणे खर्चीच बाब असव्याने
प्रवाशांनी खासगी बस गाडीला पसंती
दर्शवली आहे. त्यातीवी वातानुकूलित
तेजस यांचांखा लोकप्रिय रेलवेगाड्याचे

शयन्यानान बसची निवड प्रवासी करत
आहेत. वापाश्वरीस गोव्याला जायला
सर्वाधिक भागांनी असेहे. या कायव्हान्यातून
ते गोवा एकेरी वाहतूक होते. योग्यातून
परायाच्या बहुतांश बस जावळासाठे
किकाणाया जातात. वर्चे परटक नवीन वर्ष
साजेरे करण्यास प्राधान्य देतात. त्यामुळे
सध्या वाढीव दर आहेत. गोवानंतर
महाराष्ट्रवर, लोणांगला-खांडाळा,
कोकणातील किनारांडी, दृष्टप, सिल्वासा
या टिकाणांवर परटक जातात, असे
एका खासगी वाहतूकदाराने सांगितले.
खासगी बस भाड्यात वाढ अशी...

■ मुंबई ते गोवा दरमाचे यापानांची
तिकिटांचे भाडे ५ हजारांप्रतीत ते २२
हजारांप्रतीत आहे. त्यामुळे यापान
प्रवास करणे खर्चीच बाब असव्याने
प्रवाशांनी खासगी बस गाडीला पसंती
दर्शवली आहे. त्यातीवी वातानुकूलित
तेजस यांचांखा लोकप्रिय रेलवेगाड्याचे

आरक्षण पूर्ण झाले आहे. त्यामुळे प्रवासी
खासगी बसकडे वल्यात. खासगी
वाहतूकदारांकडून तिकीटदारां वाढ
केली आहे.

■ मुंबई ते गोवा इतरवेळी ८०० ते

१००० रुपये, मुंबई ते गुहापांडे ६०० ते

१५०० रुपये, मुंबई ते चिंचवळ १००० ते

२५०० रुपये, मुंबई ते सावंतवाडी १००० ते

३५०० रुपये, मुंबई ते महाराष्ट्रातील

होण्याच्या दृष्टीने खानची अंतर्गत

भाडे असेही असेही असेही असेही

प्रवाशांनी खासगी बस गाडीला पसंती

दर असेही असेही असेही असेही

संपादकीय

संपादक दिप्क मोरेश्वर नाईक

मनमोहन सिंग यांच्यासारखी व्यक्ती जाते तेव्हा त्यांनी काय कमावले, यापेक्षा मागे राहिलेल्यांनी काय गमावले याचा जमाखर्च मांडणे उर्वरितासाठी उपयोगाचे...

ही २००९ सालातल्या जूनची गोष्ट, विख्यात गायिका शमशाद बेगम यांस पद्माभूषण देण्याचा सोहळा राष्ट्रपती भवनात होता. त्यावेळी एक महिला त्यांच्याजवळ गेली आणि म्हणाली: मी तुमची खूप मोठी चाहती आहे. ते ऐकून सुखावलेल्या शमशाद साहिबा शुक्रिया अदा करत तीस विचारत्वा झाल्या: आप क्या करती हो. ती महिला म्हणाली 'काही नाही, मी गृहणी आहे. त्यावर आश्वर्यचकित झालेल्या शमशाद बेगम यांचा त्या महिलेस प्रश्न होतो: याहाँ कैसे? त्या प्रश्नावर एक मंद स्मित करीत ती महिला म्हणाली: मेरे शोहर प्राईम मिनिस्टर है! मनमोहन सिंग हे त्या महिलेचे शोहर. हा कमालीचा साधेपणा ही मनमोहन सिंग यांची आणि त्यांच्या कुटुंबाची ओळख. ती त्यांच्या धवल पंजाबी पेहेरावाइतकी आयुष्यभर निष्कलंक राहिली. एक नोकरशहा, आर्थिक सल्लागार, अर्थभाष्यकार, रिझार्व्ह बैंकचे गव्हर्नर आणि नंतर सलग दहा वर्षे पंतप्रधान ही त्यांच्या आयुष्याची चढती भाजणी तब्बल ७० वर्षांच्या सर्वजनिक आयुष्यानंतर आता अनंतात विलीन होईल. हा क्षण मनमोहन सिंग यांच्या निधनाने आपण नक्की काय गमावले याचा आठव समोर मांडण्याचा. सर्वसाधारणपणे या निमित्ताने गौरवांकित गवगवा होईल तो त्यांच्या आर्थिक सुधारणांचा. त्यांनी अर्थमंत्री म्हणून देशास कसे प्रगतिपथावर नेले त्याचा. आणि पंतप्रधानपदावरील त्यांच्या कारकीदीर्घा. तसे होणे योग्यच. शेवटी सामान्यजनांच्या नजरेतून यशाचे मोजमाप हे त्या व्यक्तीने काय कमावले यात असते. तथापि मनमोहन सिंग यांच्यासारखी व्यक्ती ज्यावेळी जाते त्यावेळी त्यांनी काय कमावले यापेक्षा मागे राहिलेल्यांनी काय गमावले याचा

जमाखर्च मांडणे उर्वरितांसाठी उपयोगाचे असते.

शालेय वयातच अत्यंत बुद्धिमान विद्यार्थी म्हणून लौकिक मिळवणारे गरीब घरातले मनमोहन कोणतीही राजकीय पाश्वर्भूमी नसताना, लबाडीच्या राजकारणात हात बरबटवलेले नसताना, पंतप्रधानपदापर्यंतच्या शिखारकडे नजर ठेवत त्या दिशेने आपली कारकीर्द बेतत नसताना त्या पदावर जातात ते या देशातील राजकीय व्यवस्थेचे यश असते. तथापि सत्तासोपानाच्या पायऱ्या न चढता थेट सर्वोच्च पदी नेमली गेलेली व्यक्ती हुक्मशाही वृत्ती दर्शवण्याचा धोका असतो. कारण लोकशाही ही मुंबईतील लोकलसारखी अनेकांस सामावून घेणारी असावी लागते. मनमोहन सिंग यांना कारकीर्दच्या अंतिम टप्प्यापर्यंत असे काही कोणास सामावून घ्यावे लागले नाही. तरीही लोकशाही मार्गार्ने निवडून येणाऱ्या नेत्यापेक्षा मनमोहन सिंग हे सर्वाथार्ने अधिक लोकशाहीवादी होते. लोकशाही हे तत्त्व म्हणून सिंग यांच्या अंगी पुरते भिन्नलेले होते. त्याची प्रमुख उदाहरणे दोन: स्वतः उच्च दजार्चे अर्थवेते असलेले मनमोहन सिंग जेव्हा पंतप्रधान यासारख्या सर्वोच्च पदी नेमले जातात तेव्हा त्यांचा महत्त्वाचा निर्णय असतो रंगराजन यांच्यासारख्या अर्थतज्जास सल्लागारपदी नेमणे, हा. दुसरे उदाहरण त्यांच्या पंतप्रधानपदाच्या दुसऱ्या टप्प्यातले. त्यांचे एकेकाळचे सहकारी मॉटिंकसिंग अहलुवालिया यांच्या पक्ती ईशर यांनी दिल्लीत एका परिसंवादात उपस्थित राहण्याचे निमंत्रण मनमोहन सिंग यांस दिले. विषय अर्थशास्त्र आणि नियोजन यांच्याशी संबंधित असल्याने सिंग त्यास हजर राहिले. त्या वेळी त्यांच्या समोरच त्यांच्या ह्यायुपीएह्ल सरकारच्या आर्थिक धोरणांवर सडकून टीका झाली. त्यात सर्वात धारदार टीकास्त्र चालवण्याचा तरुण प्राध्यापकास सिंग यांनी देशाचा अर्थसल्लागार नेमले आणि नंतर

ओघ भारताकडे वळला. त्यावेळचे पंतप्रधान नरसिंह राव यांनी अर्थसंकल्प मांडला गेला त्याआधी दुपुरी एक पत्रकार परिषद घेऊन आयात, गुंतवणूक यावरील अनेक निबंध उठवले. यातून ‘पंतप्रधान पत्रकार परिषद घेत’ ही एकच बाब लक्षात घेणे चुकीचे. पंतप्रधानांनी ही पत्रकार परिषद अर्थसंकल्पाच्या दिवशीच घेतली कारण आपल्या सर्व घोषणांचा अंतर्भव हा अर्थसंकल्पात होईल हा त्यामगचा राव यांचा विचार. यातून आपल्या मंत्रालाही त्याच्या कर्तव्यगारीचे श्रेय द्यायला हवे, एवढा मोकळेपणा त्यांच्याकडे होता आणि सर्व प्रकाशज्ञोत फक्त आपण आणि आपल्यावरच राहावा ही त्यांची वृत्ती नव्हती हे जसे दिसते तसेच असे काही क्रांतिकारक निर्णय पेलण्याची सिंग यांची क्षमता किती होती होदेखील दिसून येते. तरीही अर्थशास्त्रातले सर्व काही आपणालाच ठावे असा त्यांचा आविर्भाव कधीही नव्हता. रंगराजन, रघुराम राजन आर्द्धच्या त्यांनी केलेल्या नेमणुकांतून हे दिसून येते. मृदू आणि मस्तवाल या दोन टप्प्यांतच राजकरण्यांस अनुभवण्याची सवय लागलेल्या भारतीयांस सिंग यांच्या रूपाने मृदू तरीही ठाम राजकारणी पाहता आला. आर्थिक विषयांची आणि देशापुढील प्रश्नांची सखोल समज हे या ठामपणामागचे कारण. त्यामुळेच ‘व्हेन मनमोहन सिंग स्पीक्स, पीपल लिसन’ अशी सहज दाद त्यावेळचे अमेरिकी राष्ट्राध्यक्ष बराक ओबामा यांनी दिली होती. या दोघा नेत्यांची विशेष मैत्री असल्याचे ऐकिवात नाही. पण जगभारातील नेत्यांच्या पहिल्या पसंतीचे नेते असा लौकिक त्यांनी २०१० पर्यंत कमावल्याचे ‘न्यूजीवीक’ ने नोंदवले होते.

ਮਾਰਵੀ ਮਾਰਡ!

“माझे सरकार पडले तरी बेहत्र; पण अणुकरार मागे घेणार नाही” ही अशक्त म्हणून हिणवल्या गेलेल्या सिंग यांची कृती पुढील काळात स्वतःचे सरकार वाचवण्यासाठी चार-चार सुधारणा विघ्येयके मागे घेणाऱ्या नेत्यांस काही शिकवू शकली नाही, यास काय म्हणावे? दुसरे असे की त्यावेळी विरोधी पक्षात असलेल्यांनी सिंग यांच्या या अणुकरारावर अशाई शब्दात टीका केली आणि नंतर सत्तेवर आल्यावर त्याच अणुकराराचा पाठपुरावा केला. तरीही एक्काना पंतप्रधानपदावरून पायउतार झालेल्या सिंग यांनी “बघा... शेवटी मीच बरोबर ठरलो” असा परिचित राजकीय विजय कधीही गांजा केल्या नाही, तरी पांधी गंधी येते त्या २०१५ नंतर मिंगांगनापेम

साजरा केला नाही. तशी सध्या खर तर २०१४ नंतर सिंग यांच्यासमार अनेकदा आली. मग तो ‘मनरेगा’चा मुद्दा असो वा ‘आधार’ कार्ड असो वा ‘वस्तु व सेवा कर (जीएसटी)’ असो. ज्यांनी ‘मनरेगा’स “मूर्तिमंत्र भ्रष्टाचार” म्हटले, ‘आधार’ कार्ड कल्पनेस “घटनाबाब्दी” ठरवले आणि ‘जीएसटी’ ‘होऊ देणार नाही’ असा निधार केला, त्यांच्यावरच या सर्व योजना राबविण्याची वेळ आली हा गव्हर्नरात्मक द्याय.

आला. हा खरा काव्यातक न्याय.
म्हणजे मनमोहन सिंग यांनी जे जे केले ते ते तसेच नंतरच्या काळात राबवले गेले. तथापि हे त्यावेळेस सिंग यांच्या कॉंग्रेस पक्षास कळले नाही, हे खुद मनमोहन सिंग यांचे तसेच देशाचीही दुर्दैव. राहुल गांधी यांची त्या काळातील अध्यादेश फाडण्याची तडफदार (?) कृती आणि सोनिया गांधी यांच्या अध्यक्षतेखालील ‘राष्ट्रीय सल्लागार परिषद’ यामुळे सिंग यांचा अधीक्षेप होत गेला हे अमान्य करता येणार नाही. ज्या कॉंग्रेस पक्षाने सिंग यांस पंतप्रधानपद दिले त्याच कॉंग्रेस पक्षाच्या धुरिणांनी या पदावरील सिंग यांस दुसऱ्या खेपेस सन्मानाने काम करू दिले नाही. आज कॉंग्रेस राजकीय पक्ष म्हणून जी तळमळ दाखवतो त्याच्या निम्मे जरी शहाणपण तो पक्ष सिंग यांच्या दुसऱ्या खेपेस दाखवता तर त्या पक्षाची आज ही दशा न होती. सिंग यांचे मोठेपण असे की हे सर्व त्यांनी सहन केले आणि कधीही पक्षांतर्गत वा बाहेरील विरोधक यांच्याविषयी अवाक्षर काढले नाही. विरोधकांनी तर त्यावेळी अण्णा हजरेदी बुण्यांना पुढे करून मनमोहन सिंग यांस घायाळ केले आणि बाबा रामदेव यांच्यासारख्यांनी त्यावेळी सिंग यांस अर्थशास्त्रावर सुनावले.

भारतीय राजकारणाचा हा तळविंदू होता. त्यात मनमोहन सिंग यांच्यासारखी सभ्य, सुसंस्कृत व्यक्ती गुरफटली गेली हा आपला राजकीय दैवूर्विलास. हे सर्व हलाहल मनमोहन सिंग यांनी सहज प्राशन केले. तरीही ते कधी कडवट झाले नाहीत. यंदा एप्रिल महिन्यात त्यांची राज्यसभा मुदत संपली त्यावेळी ‘बडबड बहरातील मौनी’ (४ एप्रिल) या संपादकीयाद्वारे त्यांच्या कारकीदीर्चा यथोचित आढावा घेतला. आता ते गेले. संत ज्ञानेश्वरांचे ‘पासायदान’ मार्तंडचे वर्णन तापहीन असे करते. म्हणजे आपल्या तेजाने इतरांस न जाळणारा सूर्य. मधुरमार्दी भांडास मनःपूर्वक आदरांजली.

दिल है छोटासा, छोटीसी आशा

विशाखा समिती कार्यरत आहे किंवा नाही याची माहिती जनसामान्यांपैरंत मिळणे गरजेचे होते. परंतु तसे काहीच घडले नाही. निवडून आलेल्या सत्तेतील किंवा विरोधी बाकावरील कोणाही आमदाराला याबाबत प्रश्न विचारावा, चर्चा घडवून आणाऱ्यी, असे वाटले नाही. या दोन्ही विधानसभा आणि विधान परिषदमध्ये होणाऱ्या कामकाजाला विधिमंडळाचे कामकाज म्हणतात. म्हणजेच कायदेमंडळाचे आयोग नेमलेलेच नाहीत ही फार गंभीर गोष्ट आहे. राज्याचे मुख्यमंत्री तथा गृहमंत्री यांनी याबाबत त्वरित कार्यवाही करून आयोग नेमायला हवेत.

वाजतगाजत शक्ती बिलाची चर्चा करण्यात आली. आश्वासने देण्यात आली. चर्चा करण्यात आल्या. सूचना मागविण्यात आल्या, पण अजूनही त्याचे कायद्यात रूपांतर झालेले नाही. याकडे ही सत्ताधार्यांचे लक्ष वेधण्याची गरज आहे. विरोधकांनी याबाबत सरकारला

कामकाज म्हणतात. पंधराशे रुपये खात्यावर पाठवून लाडव्या बहिर्णीचे मतदान घेणाऱ्या सरकारला या बहिर्णीची आणि त्यांच्या लेकिंची सुरक्षा महत्त्वाची का वाटत नाही?

महाविकास आघाडीच्या सरकारमध्ये आणि त्यानंतर आलेल्या महायुतीच्या सरकारमध्ये गेल्या दहा वर्षांत सरकाराला बालहक्क आयोग नेमायला फुरसत मिळालेली नाही. २००५च्या बालहक्क संरक्षण कायद्यानुसार २००७पासून राष्ट्रीय आणि राज्यस्तरावर बाल हक्क संरक्षण आयोग नेमणे सरकारवर बंधनकारक आहे. या आयोगाने बालिकांवर होणाऱ्या लैंगिक अत्याचारविरोधी कायद्याची पोक्सो २०१२ आणि बालकांचा शिक्षण हक्क कायदा २००९, जुवेनल जस्टीस एक्ट २०१५ (मुलांची काळजी व संरक्षण कायदा २०१५) या कायद्यांच्या राज्यात आणि राष्ट्रीय स्तरावर अंमलबजावणीवर देखेरेख ठेवणे बंधनकारक आहे. त्याचबरोबर बालकामगार व बालविवाह याबाबत ही कारवाई करणे अपेक्षित आहे. राज्य आणि राष्ट्रीय स्तरावर कायद्याने अस्तित्वात आणावयाचे हे देताना देशातील सर्वच राज्य सरकार आणि केंद्र शासित प्रदेशांना आठ मार्गदर्शक सूचना जारी केल्या आहेत. यातील एकही सूचना महाराष्ट्रात शासनाने शासन स्तरावर निर्णय करून त्याची अंमलबजावणी केलेली दिसत नाही. जोपर्यंत छेडछाडीचा गुन्हा हा दखलपात्र गुरुद्वा होत नाही, छेडछाड काढणाऱ्यांना वेळीच आळा बसवला जात नाही, तोपर्यंत स्त्रियांना सुरक्षितता मिळणार नाही. छेडछाड करणारी व्यक्ती पुढे विनयभंग करणे, त्यातून जामिनावर सुटला की, उद्या रेप करून सुझा सुटू शकते याचे भान कायदेमंडवाला, पोलिसांना, न्यायासनाला असायला हवे.

ज्यांच्याबाबत या घटना घडतात ते गरीब, स्थलांतरित, मागास जनजातीतील, कामगार वगार्तील, गरीब कुटुंबातील आहेत. या छेद्या मुली यांचे मतदार नाहीत म्हणून का त्यांच्या सुरक्षेचा विषय राजकीय विषय होऊ शकत नाही?

महाराष्ट्रातील सर्वच जिल्ह्यांमध्ये माहिती घेतली असता, बाल न्याय मंडळाकडे अगदी कर्पी १५ आणि जास्तीत जास्त वीस प्रकरणे दर महिन्याला येतात. ही आकडेवारी आपल्याला धोक्याची सूचना देते. आरोपीच्या बाजूने वकीलपत्र घेण्या एका वकिलाशी चर्चा केली असता, अनैतिक संबंध जमीन आणि पैशाच्या वादाच्या संदभाने लहान बालकांचा वापर खोटे गुन्हे दाखल करण्यासाठी केला जातो, असेहे बोलले जाते. बदललेल्या अर्थव्यवस्थेत स्थिर्या आणि बालकांच्या लैंगिकतेचे हा बाजार तर मांडला जात नाही नाही हे तपासायला हवे. नुकतेचे आदिवार्सी समूहातून आलेल्या राष्ट्रपती द्वौपर्दी मुऱ्यांनी विशेष साहस दाखवलेल्या बालकांचा सन्मान केल्याची बातमी येते आणि आपला ऊर अभिमानाने भरून येतो, तर त्याच वेळेला महाराष्ट्रासारख्या पुरेगामी राज्यात एकाच वेळी तीन अत्याचाराच्या घटना जीवाचा थरकाप उडवतात. या विरोधाभासी सामाजिक वास्तवाचे भान आपण सजग नागरिक म्हणून ठेवायला हवे. ज्याच्या संदभाने या घटना घडत आहेत. त्याच्यासोबत आपण केवळ समाज माध्यमांवरती चर्चा करण्यापेक्षा, तोंड दुखी केलेली इमोजी पाठवण्यापेक्षा महिला मंडळ, बचत गट यातील महिलांनी त्यांना कोर्टापर्यंत जाऊन साक्ष नोंदवायला, त्यांचे मनोबल खरचाणर नाही, यासाठी त्यांना तज्जाची मार्गदर्शन मिळवून द्यायला हवे. या सगळ्या घटनांनंतर होणाऱ्या आर्थिक नुकसानीची भरपाई शासनाकडून त्वरित मिळून द्यायला हवी. त्या कुटुंबाची गोपनीयता आणि त्यांचे खासगी आयुष्य अबाधित राहायला हवे यासाठी समाज म्हणून आपण संवेदनशील होऊया सरकारी वकील, पोलीस आणि यांच्या न्यायासन यांच्या कामकाजात कोणताही राजकीय हस्तक्षेप होणार नाही, आरोपीचे एन्काउंटर होणार नाही, न्यायदानार्व प्रक्रिया नीट पार पडेल, साक्षीदार फोडले जाणार नाहीत, आरोग्य विभाग फिटूर होणार नाही, यावर बारकाईन लक्ष ठेवण्याची गरज आहे. कल्याण लोणावळा, बदलापूर, राजगुरुनगर सातारा, कोल्हापूर अशा राज्यातील सर्वच जिल्ह्यात दाखल असणाऱ्या किमान एकेका प्रकरणांमध्ये राजकीय पक्षाशिवाय सामाजिक चळवळीतील कार्यकर्त्यांनी पाठपुरावा करणे गरजेचे आहे. कारण पक्ष बदलला की, भूमिका बदलणाऱ्या महाराष्ट्रातील तथाकथित अंके तडफदर महिला नेत्यांची आत आम्हाला भीती वाटते.

दहशतवादी संघटना सक्रिय

वेगवेगळ्या मार्गानी दहशतवादी संघटना देशात अस्थैर माजविण्याचा प्रयत्न करत आहेत. अलोकडेच बेरोजगार तरुणांच्या बँक खात्यांमधून कोट्यवधीच्या रकमांची उलाडाल झाल्याचे निदर्शनास आले आहे. भाजप नेते किरीट सोमया यांनी १४ बेनामी खात्यांतून आरटीजीएसद्वारे पैसे पाठवण्यात आलेल्या २५५ कंपन्यांची यादीच प्रसिद्ध केली आहे. नक्षलवादी संघटनांबोरोबर आता दहशतवादी संघटनाही भाजप सरकारविरोधात सक्रिय झाल्या आहेत. नंद्रे मोदी यांच्या नेतृत्वाखालील सरकारला सत्तेतून हटवण्यासाठी विविध मार्गानी सुरु असलेल्या प्रयत्नांना यश मिळत नाही हे पाहून विविध राष्ट्रीय आणि आंतरराष्ट्रीय शक्ती आता हिंसाचाराच्या साथीने असंतोष माजविण्याचे कारस्थान रचत आहेत. मालेगाव येथील काही बँकांच्या शाखांमध्ये अचानक जमा झालेल्या कोट्यवधीच्या रकमेचे प्रकरण उघडकीस आल्याने शहरी नक्षलवादी शक्तींच्या बरोबर दहशतवादी संघटनाही देशात अस्थैर माजविण्याचा कसा प्रयत्न करीत आहेत हे उघड झाले आहे. यातील दुदेवार्चा भाग असा की भारतीय जनता पक्षाच्या विरोधातील कॅग्रेससह अनेक पक्ष या शक्तीना आपला वापर करू देत आहेत. मालेगाव येथील महाराष्ट्र बँक आणि नाशिक मर्चेंट्स सहकारी बँकच्या शाखांमध्ये बेरोजगार तरुणांच्या खात्यांमधून कोट्यवधी रुपयांची उलाडाल झाल्याचे निदर्शनाला आल्यानंतर दहशतवादविरोधी तपास पथकाकडून याची चौकशी सुरु करण्यात आली आहे. बेनामी खात्यांतून एखाद्याच्या बँक खात्यात पैसे जमा होणे या वरवर फारशा गंभीर न वाटणाऱ्या प्रकारामागे दहशतवादी संघटनांचे लागेबाब्धे असावेत असा विचार प्रथमर्दर्शनी कोणाच्यानी मनात येऊ शकणार नाही. मात्र या आर्थिक व्यवहाराचे धोगेदरे दुव्हिष्परंथ पोहोचले असल्याचे आढळून आले आहे. मेहमूद भागड या व्यक्तीने २०१ बँक खात्यांचा वापर करून थेंडेथोडके नव्हे तर १ हजार कोटीचे आर्थिक व्यवहार केले असल्याचे पोलीस तपासात निष्ठन झाले आहे. या गंभीर आर्थिक गैरव्यवहाराचा भांडाफोड करणारे भाजप नेते किरीट सोमया यांनी १४ बेनामी खात्यांतून आरटीजीएसद्वारे पैसे पाठवण्यात आलेल्या २५५ कंपन्यांची यादीच प्रसिद्ध केली आहे. ही यादी पहिल्यावर सरकार अस्थिर कण्यासाठी कोणत्या स्तरावर हालचाली सुरु आहेत याची कल्पना येऊ शकेल. ज्या लोकांच्या खात्यात अचानक मोठी रक्कम जमा झाली त्यांनीच तक्रार केल्यानंतर या प्रकरणाचे गांभीर्य हळूहळू लक्षित येणे सुरु झाले. फक्त महाराष्ट्रातील बँक खात्यात बेनामी खात्यातून मोट्या प्रमाणात पैसा आला नसून २१ राज्यांतील २५१ बँक खात्यांमध्ये या पद्धतीने रक्कम जमा करण्यात आली आहे. लोकसभा निवडणुकीत भारतीय जनता पक्षाच्या विरोधात कोट जिहादचे आवाहन करण्यात आले होते. तसेही फतवे काढण्यात आले होते. मणिर्दीमधून धर्मगुरुंद्वारे महाविकास आघाडीच्या कोणत्या उमेदवाराना मतदान करायचे याच्या याद्याच जाहीर करण्यात आल्या

होत्या. महाराष्ट्रात झालेल्या व्होट जिहादच्या आवाहनाचा फटका महायुतीला मोठ्या प्रमाणात बसला. धार्मिक आधारावर संघटित पद्धतीने मतदान करण्याचे आवाहन करण्यास मौलिंवीना महाविकास आघाडीच्या एकाही नेत्याने विरोध केला नाही. व्होट जिहादच्या पॅटर्नमुळे महायुतीच्या १३-१४ उमेदवारांना कसे पराभूत व्हावे लागले याची संपूर्ण आकडेवारी यापूर्वीच प्रसिद्ध झाली आहे. त्यामुळे त्याची पुनरावृत्ती करणे योग्य ठरणार नाही. लोकसभेत व्होट जिहादच्या पॅटर्नला मिळलेल्या मोठ्या यशामधे

र्यरत असणाऱ्या अनेक मुस्लिम संघटनांना चेव चढला. धानसभा निवडणुकीत अर्खिल भारतीय मुस्लिम वैयक्तिक यदा मंडळाचे (मुस्लिम पर्सनल लॉ बोर्ड)चे प्रवक्ते ज्ञाद नोमानी यांनी मुस्लिम समुदायातर्फे अनेक मागण्या निविकास आधारीच्या नेत्यांकडे केल्या. नोमानी यांनी निविकास आधारीकडे कोणत्या मागण्या केल्या आणि निविकास आधारीने त्या मागण्या मान्य केल्या, याचा अप्सफोट विधानसभा निवडणुकीच्या प्रचारात त्यावेळचे मुख्यमंत्री आणि विद्यमान मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस नोनी केला होता. मुस्लिम समाजाला अन्य मागासवर्णीय समाजाच्या (ओबीसी) कोट्यातून दहा टक्के आरक्षण, २०१२ ते २०२४ या दरम्यान राज्यात जेवद्या दंगली ल्या त्यातील मुस्लिम तरुणांच्या विरोधातील खटले दून घ्या, राष्ट्रीय स्वयंसेवक संघावर बदी घाला, आदी तरा मागण्या मुस्लिम उलेमांनी महाविकास आधारीकडे अधिकृत पत्र देऊन केल्या होत्या. लोकसभेत मुस्लिम समाजाच्या ज्या लोकांनी भाजपला मतदान केले त्यांना धून काढा आणि त्यांच्यावर बहिष्कार घाला, असे वाहनही सज्जाद नोमानी यांनी जाहीरपणे केले होते. नमरामधील मुस्लिमांवर होणाऱ्या अन्यायाचा निषेध एण्यासाठी ११ ऑगस्ट २०१२ रोजी मुंबईत 'रझा कादमी'तर्फे भेंडी बाजार ते आझाद मैदान असा मोर्चा घण्यात आला होता. मोर्चाला येण्याच्यांची संख्या कमी सेल अशी माहिती मिळाल्याने पोलिसांनीही त्यानुसार दोबस्त लावला होता. परंतु, हा मोर्चा आझाद मैदानात होचला तेव्हा हजारोंच्या संख्येने जमाव मोर्चात सामील लाला. काहीवेळानंतर परिस्थिती हाताबाहेर गेली आणि यावात्मा पोलिसांवरच दगडफेकीला सुरुवात झाली. रप्रिस्थिती नियंत्रणात आणणे पोलिसांना कठीण जाऊ गले. दगडफेकीचे रूपांतर दंगलीत झाले. यात अनेक नीतीस अधिकारी, कर्मचारी जखमी झाले. जमावाने दक्षिण इंडियातील अमर जवान ज्योती स्मारकाची नासधूस केली. हेला पोलीस कर्मचाऱ्यांच्या अब्रूवर हात घातला गेला. शशा घटनामधील आरोपीवरचे खटले काढून घेण्याची गणी उलेमांनी केली आणि महाविकास आधारीने ती नियंत्रिती केली. निवडणुका जिंकण्यासाठी आपण कोणत्या ताला जात आहोत, याचे किती घातक परिणाम होतील, ची तमा महाविकास आधारीने बालगली नाही. शहरी सलवादी कारवायांमध्ये सहभाग असलेल्या अनेक घटना राहुल गांधी यांच्या भारत जोडो यात्रेत सहभागी शशा झाल्या होत्या याचे पुरावे पोलीस यंत्रणांना मिळाले होते. काठमांडू येथे शहरी नक्षलवादी संघटनांच्या राक्यांच्या बैठकीत काय काय शिजले याची माहितीही छळूबाहेर येत आहे. विरोधकांना भारतीय जनता पक्षाला रोध करण्याचा हक्क सविधानानेचे दिला आहे. मात्र विरोध करताना आपण देशविरोधी शक्तींच्या हातातील हुले बनणार नाही, याची दक्षता विरोधकांनी घ्यावी, देंच सांगणे आहे.

